

๔๘ โปรดนักโทษเดนตาย

ข้าพเจ้าเป็นภิกษุณีในพุทธศาสนา
นิกายมหายาน บวชที่ประเทศไต้หวันได้ ๓๐
พรรษา ทำหน้าที่สอนธรรมะให้กับนักโทษ
ในคุกที่ใหญ่ที่สุดของไต้หวันมาเป็นเวลากว่า
๒๐ ปี นักโทษที่ข้าพเจ้าเทศน์สอนล้วนเป็น
นักโทษเดนตายทั้งสิ้น

บุญกรรมใดทำให้ข้าพเจ้าต้องไปเทศน์
สอนนักโทษในคุก การเทศนาสอนนักโทษได้
บุญหรือบาปอย่างไร หากได้บุญ ทำอย่างไร
จะได้อย่างเต็มที่ และข้าพเจ้าควรเทศน์สอน
ในคุกต่อไปดีหรือไม่ หรือควรทำหน้าที่ใดจึง
จะเหมาะสมหากเลิกจากหน้าที่นี้

คุณครูไม่ใหญ่

ท่านภิกษุณีต้องเข้าไปเทศน์สอนในคุก เพราะมีอุปนิสัยพระโพธิสัตว์ติดมาข้ามชาติ ที่ปรารถนาจะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ไม่ได้มีวิบากกรรมอะไร ติดตัวมา แต่เป็นการสร้างบารมีในปัจจุบัน ที่ต้องการให้ธรรมทาน

การเทศน์สอนนักโทษในคุกจะมีอานิสงส์ โดยย่อ คือ จะมีดวงปัญญารอบรู้ทั้งทางโลก ทางธรรม เกิดในที่ใดก็จะมีศัตรู จะเป็นที่รักของทุกคน จะได้เกิดในตระกูลสัมมาทิฐิที่จะเกื้อหนุนให้ได้สร้างชาติดี จะมีชื่อเสียงขจรขจายไปทั่ว เป็นต้น

ท่านภิกษุณีควรจะทำหน้าที่ ๒ ประการ คือ

๑. ป้องกันคนดีอย่าให้เสีย เช่น แนะนำ

สั่งสอนให้เขารู้จักบาปบุญคุณโทษ จนไม่ไป
ประพฤติดีตดทางศีลธรรมและกฎหมาย ก็จะทำให้
นรกและคุกร้าง

๒. แก่ไขคนที่เสียแล้วให้ดีขึ้น เช่น สอนคน
คุกดังกล่าวเพื่อให้รู้จักบาปบุญคุณโทษ จะได้
ดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง ไม่ว่าจะอยู่ในคุก หรือ
พ้นโทษออกมาแล้ว ส่วนนักโทษประหาร จิต
เขาจะได้ผ่อนคลาย ตายแล้วหนักก็เป็นเบา

๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

